Sumire și Mio, două iubitoare de cafea

Ciocan Elena Maria

Într-o atmosferă călduroasă și îmbietoare, în care domnea aroma de cafea, alături de o fată iubitoare de cărți, pisici și cafea, își ducea traiul *o pisicuță pe nume Mio.*

Această pisicuță își surprindea mereu stăpâna, pe Sumire, sorbind dintr-*o licoare magică* ce o binedispunea și o făcea să aibă energie întreaga zi;

De fiecare dată când Sumire se așeza pe fotoliul din sufragerie pentru a - și savura în tihnă cafeaua, Mio venea repede şi își ocupa locul preferat în poala stăpânei, torcând şi alintându-se de numa, numa! Cum pisicuța se bucura de o tratație regească pe parcursul zilei, dar şi în fiecare dimineață de lăpticul ei, nu îi trecuse prin minte niciodată să se întrebe ce gust avea acea băutură așa de specială; era mulțumită cu ceea ce primea și se bucura de mireasma plăcută ce transforma încăperea într-un loc plin de căldură.

Pentru cele două partenere de viață devenise deja un ritual ca dimineața să înceapă împreună, pe fotoliu alături de o cafea bună, de un lăptic cald și bineînțeles de aroma cafelei plutind în voie prin întreaga casă.

Acesta era momentul preferat al celor două, în special al lui Sumire, când se putea simți întradevăr relaxată.

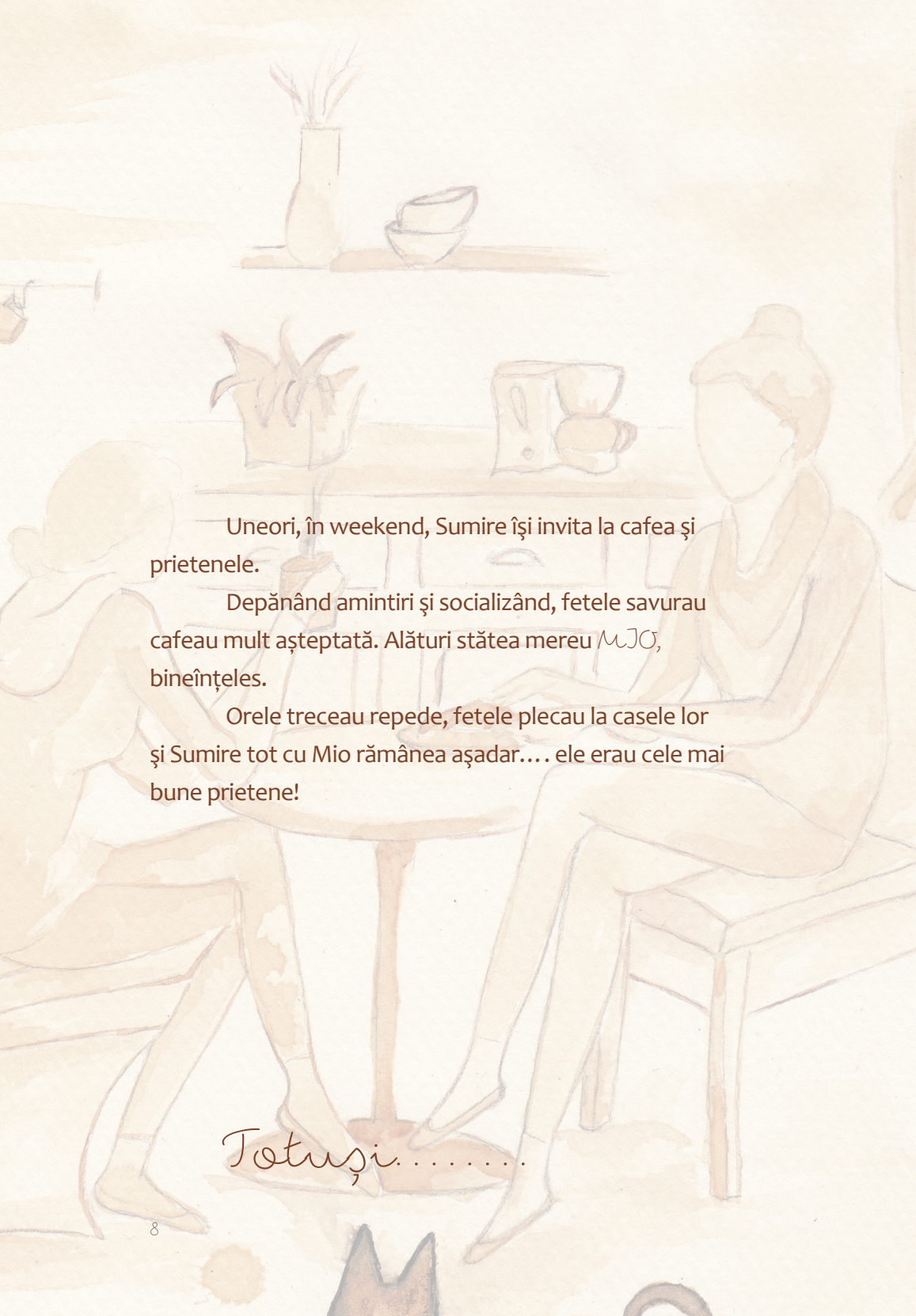

GOOD BOOK

Îi plăcea să facă *cafeaua la ibric*, să pună apa pe foc, să adauge cafeaua și să se uite cum fierbe, apoi să adune caimacul format deasupra, să-l pună în ceașcă și odată turnată cafeaua peste, acesta să se ridice la suprafață. Nici că se putea începe mai bine o zi; un adevărat moment de plăcere !

După prânz, cele două își făceau siesta într-un mod la fel de plăcut ca și ritualul de dimineață: Sumire se delecta cu o carte bună alături de ceva cald de băut, în timp ce Mio torcea mulțumită lângă picioarele acesteia. Într-o încăpere semiobscură lumina soarelui pătrundea printre draperiile trase, de culoare cafenie. Doar din când în când se auzea ticăitul ceasului, singurul element ce le putea conturba plăcuta meditație.

Cu fiecare pagină terminată, Sumire devenea tot mai pătrunsă de firul poveștii. Trăia în același timp cu personajele cărții diversele evenimente și emoții prin care treceau acestea, uitând de cafeau îmbietoare, până cand aceasta se răcea. Lui Sumire nu îi plăcea cafeaua rece. Așadar trebuia să o încălzească din nou. Dar nu o deranja, se putea bucura din nou de aroma proaspătă.

Uneori, în weekend, Sumire îşi invita la cafea şi prietenele.

Depănând amintiri şi socializând, fetele savurau cafeau mult aşteptată. Alături stătea mereu MIO, bineînțeles.

Orele treceau repede, fetele plecau la casele lor şi Sumire tot cu Mio rămânea aşadar.... ele erau cele mai bune prietene!

Totuşi.....

Totul părea ca un vis, o viață frumoasă și liniștită, cum numai în filme și în cărți mai găsești, până când în mintea lui Mio apăru un gînd ce nu-i dădea pace cât era ziua și noaptea de lungă.

„ Sumire îmi oferă tot ce-i mai bun, mă iubește, sau nu mă iubește?" gândea Mio.

- *Atunci de ce nu mă roagă și pe mine cu acea poțiune magică ce miroase așa de bine?*

- Oare să fie otrăvitoare pentru pisici ?

- Sau își iubește mai mult prietenele decât pe mine?

Gândul acesta a început să o tulbure pe săraca Mio încă de la primele vizite ale prietenelor stăpânei sale; erau întotdeauna servite cu *CAFEA ....*

Primul lucru pe care îl făcea Sumire când își invita prietenele în vizită era să cumpere o cafea cu aroma de vanilie, știind că acestea se vor bucurau foarte mult!

Treceau ore în șir și ele tot savurau cafeaua!...

Zilele treceau și Mio devenea din ce în ce mai indignată văzându-și stăpâna bucurându-se din plin de fiecare ceașcă de cafea băută , cu diferite arome, iar ea nu era rugată, având în vedere faptul că Sumire ținea mult la pisica ei și îi oferea tot ce era mai bun – mâncare pentru pisici.

Se învârtea, se răsucea, se alinta dar degeaba… Sumire nu o ruga cu cafea și gata.

Pisicuța Mio se resemnase până la urmă că nu avea să guste vreodată puțină „cafă" , cum își auzise stăpâna că o numise în una din conversațiile telefonice, vorbind cu o prietenă și stabilind, bineînțeles, o degustare de cafea, până când... rămasă singură acasă, într-una din zile, zări pe masa din bucătărie o ceașcă plină ochi cu cafea.

Și ce bine mirosea…

Se gândea ce să facă, ce să facă!

Să guste, să nu guste, …

Dacă avea să pățească ceva?

Însă, într-un final, fără să mai stea pe gânduri, pisica noastră dădu fuga-fuguța lângă masă, se sui pe scaun și își vârâ lăbuța drept în ceașca cu minunăția !

Surprinzător! Nu-i displăcu deloc pisicuței noastre gustul de cafea așa că, nu se lăsă până nu o bău pe toată.

Ziua trecu cât ai zice pește, nu stătu o clipă pisicuța! ba alerga, ba se juca cu un ghem de ață, ba se cățăra, ba se ascundea pe după canapea, fără să realizeze că toată energia pe care o avea se datora cafelei pe care o băuse.

Însă, când soarele se ascunse după nori și veni ora de culcare ce să vezi? Mio nu avea deloc somn.

Astfel, ea avu ocazia să petreacă toată noaptea alături de luna și stelele din dreptul ferestrei sale.

Şi ce mai petrecere!

De pomină!

Noapte lungă, lungă... infinit de lungă.

Toată noaptea Mio admiră bolta cerească și numără stelele.

În cameră pătrundea lumina lunii care parcă-i spunea că e timpul să se culce dar pisica nu îi înțelegea mesajul, așa că ea continua să se uite la stele.

A doua zi, pisicuța era foarte somnoroasă, agitată, fără vlagă, obosită și îi era rău.

Mirosul cafelei o înviora puțin și, Sumire realiză asta, înțelegând acum de ce nu mai era cafea în ceșcuță cu o seară înainte!

- Și ce poftă avea, mai ales că avusese o zi grea la serviciu !

- Și treabă mai avea și acasă!

- Dar, asta e! S-a întâmplat ceva!

- Ce?

- Aha! Am deslușit misterul!

Se gândi să o servească (în sfârșit) și pe Mio cu o cafea !

Bineînțeles că Sumire își dăduse seama cine era făptașul.

Însă… pisicuța era speriată de cele întamplate deja!

Se ascuse în locul numai de ea ştiut, nu cumva stăpâna să o găsească şi să o certe!

Stătu ea câteva ceasuri bune după canapea, până ce soarele ajunse în dreptul stomacului, cum se spune și gândindu-se că va fi iertată ieşi uşor, veni lângă piciorele Sumirei şi începu sa se gudure pe lângă aceasta, doar doar o va ierta!

Ceea ce s-a şi întâmplat de altfel!

-Hai vino, lasă, nu-i nimic, s-a întâmplat , s-a întâmplat!

- Ți-a plăcut?

- Îhî , zise Mio, dând uşor din cap în semn de mulțiumire că nu i s-a întâmplat ceva mai rău, continuând să se alinte şi jurând în sinea ei să nu

se mai atingă vreodată pe cafea.

Daaar… ce să vezi!

Așa stăpână, așa pisică!

Bineînțeles că nu a putut Mio să reziste tentației așa că, la a doua invitație , nu a refuzat-o pe Sumire, ajungând pisicuța noastră *să servească* cafeaua la aceeași masă cu Sumire și prietenele sale!

A! Mio, jos, lângă masă.,

Şi de acum , în fiecare dimineață primea Mio două boluri, unul cu lapte şi celălalt cu cafea!

Ce-i drept, al doilea era puțin mai mic, nu de alta, dar s-ar putea ca Mio să mai aibă şi alte nopți albe! Ceea ce nu își dorea… cu toate că în acea noapte albă văzuse pentru prima data stelele…

Data viitoare cine știe, poate vede şi un prinț !